

rättide sisse mütsitawa, ei kellegile ei tahha näutada."

Kirko prowwa muhhali nink lats õtsekohhe ristjatsse rahwa mannu, terret neid nink küsse: „om se Mäe nore perremehhe latsekenne?"

„Temmal kü, armas prowwa" kostiwa wadderi.

„Zummal õnnistago nink arwitago," was: tas prowwa, nink ligutas sõrme otsaga ratti weerd. Nats — saäl maggap waggatselt weike tüddrik, priff kui üts malikenne, ei sut, ei jän: nest konnege!

Maise litsiwa henda lähhudäle, ja nüüd olli neil kif silma häppi täus! Prowwa ahwardas neid sõrmega nink ütles: „oh mes ussina teie ollete, tühja jutto wastawõtma nink wälja laotama! Pühha Sirak ütles: ärge olge kelekand: ja, ja ärge tõstke kurja kõnnet; warras om kurri loom, ent kelepesja weel kurjemb."

Küllarahwas, kã teie sedda sukku narate, mõt: telge perra, es teie sean mõndäke jutto ei tõsse, mes surembas nink rassedãmbas lãt, kui se weike lorri, kellele õkwa järgi jõudseme, ja kest muud es olle, kui mõnnele naisterahwale häbbi. Kui kif kõnneleja ennege tõttet kõnnelesse, ja kif kuuldja tõtte melega perramõtlesse nink perra kulesse, enne kui nä jutto ussuwa nink eddesi ajawa, sis es olles tühjast lorrist hirmoke. Ent Zummal

parrako, üts kõnnelep, tõine kaswatap, kolmas kãand kõrwale, neljas nakkap jo kassu kaema, nink kui jut kõrd joostma pääses, sis ta lãt kau: gele, ja ennamb eddimest otsa keake kãtte ei sa. Kõil om nida mõndäke rassedat asja teie sean olnu, kelle juur muud es olle, kui eddimãlt nalli, sis tühhi lorri, sis kawwal sõprusse teggeminne, ja wimate petminne nink kassu taggaajaminne. Uskja olliwa ussina wastawõtma, nink kawwala targa finnikatma. Keake es tija kattust üllesligu: tada nink õiget pallet üllesnäutada, sis ta lãts kui pat puhmussi, kui tulli tuhha al, seni kui ta kurjaste wälja and, nink helledãde kaartele lõi, ni kui üts tulle-kurri, nink mitmal saale häddas lãts, surele kui santile! Selleperrast olge tõtte juttu ajaden, nink targa juttu wastawõtman; hoidke kerge kele cest, nisammute kui kerge mele cest, nink kuulge, mes pühha Sirak ütles: „kui sa selgede asja tijat, sis oppeta lähhembat, kui sa ei tija, sis pea su, sest kõnne toop auwo, ent kõnne toop ka häppi, nink innemist lõõp omma keel essi mahha. (Sir. tark. sõn. c. 5, 14. 15.)

— m —

Veina-laul ühhe wagga tüttarlapse järrel.

Mletast nink kurtis üüdwad Kellad
Sammeltanud kurr'ko tornista.
Jesad nutt'wad, lapsed, emmad, ellad,